

1

Teď

„Nechce se mi věřit, že se dohadujeme kvůli vodnímu buvolovi.“ Annie Rushová natáhla ruku a pečlivě urovnala manželovi límeček.

„Tak se přestaňme hádat,“ řekl. „Je to hotová věc.“ Sedl si a obul si nejdřív jednu, pak druhou kovbojskou holínku – byly to nesmyslně drahé boty, které mu dala minulý rok k Vánocům. Ale nikdy své rozhazovačnosti nelitovala, protože mu tolik slušely.

„Není to hotová věc. Ještě pořád to můžeme zrušit. Rozpočet už máme tak dost napjatý. A vodní buvol? To bude půl tuny tvrdohlavého zvířete.“

„Ale no tak, broučku.“ Martin se postavil a modré oči mu jiskřily jako slunce na vodní hladině. „Pracovat při show s živým zvířetem bude vzrušující. Lidem se to bude líbit.“

Annie podrážděně vydechla. Manželé se dokážou hádat kvůli největším hloupostem. Kdo nechal nezavřenou zubní pastu. Je rychlejší jet po téhle silnici, či po tamté. Kolik je slabik ve slově brokolice. Jaké je optimální nastavení termostatu. Proč po sobě z umyvadla neuklidí oholené vousy.

A teď tohle. Vodní buvol.

„Kde mám ve smlouvě jako náplň práce napsáno krotitelka buvolů?“ zoufala si.

„Buvol je neodmyslitelnou součástí show.“ Martin sebral klíče a aktovku a s klapáním podpatků svých kovbojských bot odkráčel po dřevěných schodech do přízemí.

„Je to bláznivé zneužití rozpočtu produkce,“ konstatovala

Annie a vydala se za ním. „Tohle je kulinářská show a ne *Království divočiny*.“

„Show se jmenuje *Klíčová ingredience*,“ oponoval. „A když je klíčovou ingrediencí buvolí mozzarella, potřebujeme buvola.“

Annie skousla zuby, aby spor neprodlužovala. Připomněla si, že v pozadí hádky je jejich manželství. I s váhou přes půl tuny byl buvol pořád maličkost. Doopravdy důležité byly jen velké věci – lehkost, s jakou krájel česnek a pažitku, když pro ni vařil. Jeho oddanost pořadu, který byl jejich společným dílem. Včerejší úžasný sex ve sprše.

„Bude to skvělé,“ ujistil ji. „Věř mi.“ Jednou rukou ji objal v pase a krátce ji políbil.

Annie zvedla ruku a dotkla se jeho čerstvě oholené tváře. To poslední, co potřebovala, byla hádka s Martinem. Vůbec neměl představu o tom, jak výstřední je jeho nápad. Od začátku byl přesvědčený, že show je tak úspěšná díky své extravaganci. Annie byla stejně přesvědčená, že zdrojem úspěchu show je její autentičnost. Ta a talentovaný kuchař, jehož vizáž a charisma dokáže týden co týden celou hodinu udržet fascinované obecenstvo v napětí.

„Věřím ti,“ zašeptala a stoupla si na špičky, aby ji mohl znovu políbit. Hvězdou show byl koneckonců on. Měl důvěru výkonného producenta a byl zvyklý se prosadit. Detaily nechával na Annie – své manželce, partnerce a zároveň produkční. Na ní bylo, aby všechno klapalo.

S dozvuky hádky ještě v hlavě, opřela se Annie o parapet okna s výhledem do zahrady jejich městského domu. Měla dneška před sebou milion věcí, počínaje rozhovorem pro časopis *People*, což měla být reportáž o zákulisí jejich show.

U vedlejšího domu se umývač oken chystal vylézt na lešení, aby se dal do práce. Martin se cestou do garáže zastavil a prohodil s ním pár slov. Pracovník se usmál a přikývl. Šarmantní Martin.

O chvíli později jeho stříbrný roadster BMW vystřelil z parkovací garáže. Annie nevěděla, proč tak spěchá. Na obvyklou pondělní zkušební projekci měl ještě několik hodin času.

S povzdechem se otočila od okna a pokoušela se setřást emocionální dopady hádky. Její babička říkala, že hádka se nikdy netýká toho, co ji vyvolalo. Vůbec nešlo o vodního buvola. Jádrem všech hádek je koneckonců boj o moc. Kdo ji má. Kdo ji chce. Kdo se poddá. Kdo se prosadí.

V jejich případě nebylo pochyb. Annie se poddávala, Martin se prosazoval. Takhle to fungovalo. Protože to dopustila? Nebo proto, že byla týmovým hráčem? Ano, byli tým. Úspěšný tým s vlastním pořadem v nově vznikající televizní stanici. Kompromisy, které dělala, byly prospěšné pro oba. Prospěšné pro jejich manželství.

Další věc, kterou říkala její babička a kterou Annie uchovávala v srdci – vzpomeň si na lásku. Když přijdou zlé časy a začneš přemýšlet, proč ses vůbec vdávala, vzpomeň si na lásku.

Tohle naštěstí pro Annie nebylo nic těžkého. Martin byl výhra. Byl to typ pohledného muže, před nímž ženy zůstávají v úžasu stát. Jeho skromně se tvářící šarm se neomezoval pouze na show. Věděl, jak ji rozesmát. Když společně přišli na nějaký nápad, vzal ji do náruče a tancoval s ní po kuchyni. Když mluvil o rodině, kterou budou jednou mít, o jejich společných dětech, roztávala touhou. Byl její manžel, její partner, nenahraditelná součást jejího života. Tak dobře, pomyslela si. Tak dobře. Ať se děje co se děje.

Annie si zkontrolovala čas a podívala se na svůj pracovní e-mail – ostatně veškerá její korespondence se týkala práce – a zjistila, že se vyskytly nějaké technické problémy s vysoko-zdvížnou plošinou, kterou si pronajali pro instalaci vrchního osvětlení ve studiu.

Výborně. Další věc, se kterou si musí dělat starosti.

Zazvonil telefon a na monitoru se rozsvítil obrázek kočky.

„Melisso,“ Annie si zapnula telefon na hlasitý poslech. „Co se děje?“

„Jen jsem se chtěla ohlásit,“ odpověděla Melissa. Poslední dobou se ohlašovala nějak podezřele často. „Už jsi viděla ten e-mail o té krávkě?“

„O buvolu,“ opravila ji Annie. „Ano, viděla. A taky tu mám zprávu o tom, že nefunguje plošina. Ale kromě toho za mnou dneska přijde redaktorka z časopisu *People*. Takže asi přijdu pozdě. A tím myslím opravdu pozdě. Řekni všem, aby tam vydrželi do odpoledne.“ Kousla se do rtu a odmlčela se. „Promiň. Dneska ráno nějak nejsem ve své kůži. Zapomněla jsem se nasnídat.“

„No, to se běž honem něčeho najíst. Takže ahoj, kočko,“ řekla Melissa rozjařeně. „Musím běžet.“

Annie se vrátila k počítači, aby si zkontrolovala čas schůzky s redaktorkou. C. J. Morrisová plánovala podrobnou reportáž o jejich pořadu – nejen o jeho hvězdách Martinu Harlowovi a Mellise Juddové, ale o celé produkci počínaje jeho debutem coby menší kabelový program až po hit, kterým se od té doby stal. Morrisová už dřív zpovídala Martina a Melissu. Dneska ráno měla přijít za Annie, tvůrkyní pořadu. Pro článek v časopise to bylo neobvyklé zaměření; běžní čtenáři většinou dychtí po drbech o hvězdách se spoustou jejich fotografií. Annie doufala, že této příležitosti dokáže co nejlépe využít.

Zatímco čekala na redaktorku, zabývala se tím, čím se produkční obvykle zabývá – využívá každou minutu na zařizování nejrůznějších věcí. Teď se dala do studování smlouvy o pronájmu vysokozdvížné plošiny a hledání příslušného telefonního čísla. Vlastně i kvůli tomuhle zařízení se dohadovali s Martinem. Cena za pronájem plošiny s nejlepšími bezpečnostními parametry byla mnohem vyšší než cena za hydraulickou plošinu. Martin trval na té levnější – navzdory jejím námitkám. Jako obvykle se podřídila a Martin se prosadil. Jelikož sáhli

hluboko do rozpočtu kvůli buvolovi, musela ušetřit na něčem jiném. A teď hydraulická plošina nefungovala a na Annie bylo, aby situaci nějak vyřešila.

Tak dost, řekla si. Znovu si vzpomněla na snídani a otevřela ledničku. Bulharský jogurt s javorovou granolou? Ne, prázdný žaludek odmítal pomyslení na jogurt. Také francouzské snídaněvé ředkvičky, které vypadaly tak lákavě na farmářském trhu, už nebyly nejčerstvější. Ani na toust jaksi neměla chuť. Tak do-
bře, bude bez snídaně. Všechno má svůj čas.

Zašla do koupelny a hřebenem projela dlouhé tmavé vlasy, které si včera nechala žehličkou uhladit. Zkontrolovala si rtěnku a manikúru. Obojí třeshňově červené a dokonale sladěné. Úzká černá sukně, sandály na platformách a splývavý bílý top – všechno působilo chladivě a ležérně, vhodně vybrané pro současnou vlnu veder. Chtěla při interview vypadat elegantně, i když to tentokrát bude bez fotografa.

Když se ozval bzučák, rozběhla se k domácímu telefonu. Pane jo, ta redaktorka si pospíšila.

„Dodávka pro Annie Rushovou,“ ozval se hlas na druhém konci.

Dodávka? „Ach... ano, pojdte nahoru.“ Bzučákem otevřela dveře.

Po schodech se nahoru šinul obrovský pugét přepychových tropických květin. „Dávejte, prosím, pozor,“ řekla Annie a držela otevřené dveře. „Stačí, když to dáte tady na pult.“

Červené lilie a bílé tuberózy vydechovaly svou kořeněnou vůni do celé místnosti. Aranžmá jako krajkoví doplňovaly hvozdičky. Doručovatelka postavila vázu na pult a rukou si z čela odhrnula pramen černých vlasů. „Užijte si to, paní,“ řekla. Byla mladá a na zcela nevhodných místech měla tetování a piercing. Kruhy pod očima svědčily o probdění noci a na tváři měla vytrácející se žlutou modřinu. Takových věcí si Annie zpravidla bezděky všímala.

„Všechno v pořádku?“

„Hm, jasně.“ Dívka pokývla směrem ke kytici. „Vypadá to, že někdo je s vámi opravdu šťastný.“

Annie jí podala lahev vody z ledničky a dvacetidolarovou bankovku. „Dávejte na sebe pozor,“ řekla.

„To budu.“ Dívka vyklouzla a spěchala dolů po schodech.

Annie ze záplavy květin vytáhla malou obálku z květinářství. Kartička obsahovala jednoduchý vzkaz: *Promiň. Miláčku, musí-me si o tom ještě promluvit.*

Á, Martin. To gesto pro něj bylo typické – přehnaně okázalé... neodolatelné. Pravděpodobně zadal objednávku telefonicky cestou do práce. Zavalila ji vlna náklonnosti a rozmrzelost vyprchala. Jeho vzkaz byl přesně to, co potřebovala. A vzápětí pocítila znepokojivý záblesk provinilosti. Někdy si vyčítala, že mu dost nevěří, že nedůvěřuje rozhodnutím, která dělá. Možná že s tím vodním buvolem má nakonec pravdu. Možná to bude jedna z jejich nejpopulárnějších epizod.

Bezpečnostní bzučák u vchodu znovu zazněl a tentokrát ohlašoval příchod novinářky.

Annie otevřela dveře a udeřila ji vlna intenzivního horka. „Pojďte dovnitř, než se úplně roztečete,“ přivítala ji.

„Díky. To počasí je šílené. Slyšela jsem v rádiu, že dneska zase bude skoro třicet osm stupňů. A to je teprve začátek léta.“

Annie ustoupila stranou a pokynula C. J. Morrisové, aby šla dovnitř. Dala si záležet s domácími pracemi a teď byla vděčná za Martinovy květiny, které domu dodaly punc elegance. „Buďte tu jako doma. Můžu vám dát něco k pití? Mám v ledničce džbán ledového čaje.“

„To zní dobře. Je bez kofeinu? Kofein nesnáším. A taky mi vadí tanin. Je bez taninu?“

„Bohužel ne.“ Navzdory tomu, jak dlouho už tu žila, Annie si nikdy nezvykla na miliony dietetických vrtochů lidí v jižní Kalifornii.